אפילו תימא לא קדם וסלקו הוי מין ומינו ודבר אחר* וכל מין ומינו ודבר אחר סלק את מינו כמי שאינו ושאין מינו רבה עליו ומבטלו: **מתני'** *נוהג בטהורה ואינו נוהג בטמאה רבי יהודה אומר אף בטמאה אמר ר' יהודה והלא מבני יעקב נאסר גיד הנשה ועדיין בהמה טמאה מותרת להן אמרו לו בסיני נאמר אלא שנכתב במקומו: **גמ'** אמר ר' יהודה אסור חל על איסור ותתניא ר' יהודה אומר *יכול תהא נבלת עוף טמא מטמא בגדים בבית הבליעה? תלמוד לומר °נבלה וטרפה לא יאכל לטמאה בה"מ שאיסורו משום בל תאכל נבלה' אלא משום בל תאכל טמאה וכי תימא קסבר אין בגידין בנותן טעם ובטמאה נמי איסור גיד איכא איסור טומאה ליכא, וסבר ר' יהודה אין בגידין בנותן טעם ותתניא *האוכל גיד הנשה של בהמה טמאה ר' יהודה מחייב שתים ורבי שמעון פוטר: לעולם קסבר יש בגידין בנותן טעם וקסבר נוהג בשליל דאיסור גיד ואיסור טומאה בהדי הדדי קאתי, ומה מצית אמרת נוהג בשליל ותתנן אמרת נוהג בשליל ר' יהודה אומר אינו נוהג בשליל וחלבו מותר הני מילי גבי טהורה דרחמנא אמר °כל בבהמה תאכלו" אבל בטמאה נוהג, ומה מצית אמרת דתרוייהו בהדי הדדי קאתו והתנן *על אלו טומאות הנזיר מגלח על המת, ועל כזית מן המת וקשיא לן ועל כזית מן המת מגלח על המת כולו לא כ"ש, וא"ר יוחנן לא נצרכא אלא לגפר שלא נתקשרו אברו בגידין אלמא איסור טומאה קדים, אע"ג דאיסור טומאה קדים, אתי איסור גיד חייל עליה *שכן איסורו נוהג בבני נח דיקא נמי דקתני א"ר יהודה והלא מבני יעקב נאסר גיד הנשה ועדיין בהמה טמאה מותרת להם, נופא *האוכל גיד הנשה של בהמה טמאה רבי יהודה מחייב שתים ורבי

אפילו תימא לא קדם וסלקו הוי מין ומינו. דבר אחר. כגון נבלה וטרפה: ודבר אחר. כגון תבלין ורוטב, מיט דהיתר אינו מבטלו לאיסור ולא מוסיפו אלא סלקו כמי שאינו בקדרה, זו ונשתרו הנבלה והרוטב ובטלה נבלה ברוטב ובקפה אלכ תורה אור

נתנה טעם ברתחונה תחלה בטול שלא רבה הרוטב עליה ותתיכ"ל נתן מים וקיפה ונתותיכות נתיכה רתחונה על הנבלה ותוסרה הכל מפני שהן מינה ולא מצו אחיכות לבטלה ואע"פ שיש בהן יותר משעיה, והרוטב לבדו אין בו כדי לבטל שעיסה: **מתני'** ואינו נוהג בטמאה. שאם אכל גיד הנשה של טמאה לע"ד יש בגידין טעם עוקה משום טומאה ולא משום גיד ולע"ד אין טעם בגידין פטור מכלום לבטהורה עץ הוא והתורה חייבה עליו אבל בטמאה אינו נוהג: מבני יעקב נאסר. דכתיב (בראשית לב) על כן וגו' ועדיין טמאה מותרת להן עד מתן תורה: אמרו לו. פסוק זה שהזהירו עליו, בסיני נאמר, ועד סיני לא הוזהרו אלא שנכתב במקומו ואחר שנאמר בסיני וכתב וסילר משה את התורה כתב המקרא הזה על המעשה על כן הוזהרו בני ישראל אתרי כן שלא יאכלו גיד: **גמ'** איסור חל על איסור. דקא ס"ד משום טומאה ומשום גיד קמחייב ליה: ה"ג יכול תהא נבלת עוף טמא מטמא בבית הבליעה ת"ל (כו') נבלה וטרפה לא יאכל לטמאה בה. מפני שהיא מטמא בחילה זו ובנבלת עוף מיתוקים בת"כ ובמסכת נדה (דף מב:) והכא ה"ק יכול אף נבלת עוף טמא במשמע ת"ל נבלה וטרפה לא יאכל לטומאה מי שאיסורו משום בל תאכל נבלה אי אומר לך שמטמא בה יצא זה שאיסור אסור משום נבלה אלא משום עוף טמא ומדקאמר אין איסורו משום נבלה אלמא סברת ליה לא אתיא איסור נבלה *ואיל לאיסור טומאה: וכי תימא קסבר אין בגידין בנ"ט ואין כאן איסור טומאה אלא איסור גיד: וכ"ש פוטר. לגמרי משמע ולקמיה מפרש טעמא: ה"ג לעולם קסבר יש בגידין בנותן טעם וקסבר נוהג בשליל דאיסור גיד ואיסור טומאה כו'. משמע ילדת ולד חלו שניהם נפיקי חייב לעולם על שניהם:

אפילו תימא לא קדם וסלקו. ועל כרחך איסור טומאה חל על השליל שהרי כל ילדיתו טומאה, ואיסור גיד אינו חל עד שנולד והכי חייל אאיסור טומאה: כל בבהמה. ואפילו חלבו וגידו דמהאי קרא נפקא לן היתר שליל בשחיטה האם בפרק בהמה המקשה (לעיל פט:): הנזיר מגלח. אם האחיל עליהם נטמאת מזרו דכתיב (במדבר ו) והימים הראשונים יפלו ומגלח ותוזר ומונה כדכתיב וגלח ראשו ביום טהרתו: שלא נתקשרו. דליכא עדיין כזית בשר בכולה וכיון דאיתיה שלא מטמא באהל אלמא אתלה עצרן אחכיים קודם לגידין ומ"מ שם טומאה קדים חייל עליה: ומשני אע"ג דאיסור טומאה קדים אתי איסור גיד וחייל עליה. שכן איסור חמור הוא ויש בו כח לחול על אחרים ומה טומרו שנוהג בבני נח בר' יהודה כדתנן והלא מבני יעקב כו': דיקא נמי. דטעמא דרבי יהודה משום הלי טעמא הוא מדליף מבני יעקב דקודם מתן תורה בני נח הוו: ה"ג

וכי תימא אין בגידין בנ"ט. לפי זה היה יכול להקשות ממתניתין דמאי קאמר ר' יהודה והלא מבני יעקב נאסר בהמה טמאה מותרת להן דמשמע דמטעם זה יש לחול איסור גיד לאיסור טומאה כמו שפירש בסמוך במסקנא ואמר דיקא נמי דקתני כו' וכן היה יכול להקשות למאי דבעי מעיקרא למימר דטעמא דר' יהודה משום דאיסור חל על איסור בכל מקום ונראה לרב דביו ס"ד דר' יהודה דטעמא דת"ק כר' שמעון דבסמוך משום מי שגידו אסור ובשרו מותר ילא כו' ולהכי פריך ר' יהודה והלא אף לבני יעקב נאסר ועדיין בהמה טמאה מותרת: **אבל** בטמאה טהרה. היה יכול להקשות דאמרינן בפרק בהמה המקשה (לעיל דף עה:) הפילה נפל חלבו כחלב מה דחדשים קא גרמי לה אלא עדיפא מינה פריך דאיכא נ"מ דהתם דאסור דאיכא דמיא כיון דלא שייך בה בכל בהמה תאכלו ושוד יש לומר דלמא שאני חלב דרחמנא אמר כל חלב שור או כשב או עז ואין זה קרוי שור וכשב ועז אבל גיד אסר הכתוב כל מקום שישנו על הכף:

ורבי

עין משפט נר מצוה

צב א מיי' פ"ח מהלכות מאכלות אסורות הלכה ח והלכה ט סמ"ג לאוין קלט:

צג ב מיי' פ"ג מהלכות תפילה הטומאה הלכה ג:

צד ג מיי' פ"ד מהלכות מאכלות אסורות הלכה יח וס"ח הלכה ה:

נוטא כללי
איסור חל על איסור
נוטא
מה תנאים אי איסור גיד הנשה נוהג בבהמה טמאה

נוטא/מבנה (מדקדק) קושיות
תשובות
ביאור טיעת ר"יהודה דמחייב מטעם גיד נמ בבהמה טמאה
הטאלה: איך ר"יהודה מחייב טנים בגמרא טאין איסור חל על איסור

[ד"ה מחוץ]
ב' טלבים בגמרא
תשובה לטאלה הנ"ל
1- בגדי בדי.
2- איסור גיד הוי איסור חמור טכן נוהג בקבר נח

גליון הש"ס
רש"י ד"ה (נע"ח) בנקדש וכו' יסכור לאסור לאוסרו מוסר. ק"ל כה מלא דכאי שמעתא נע"ז דוא ר"י דסבר כמסורש דאסור לאוסרו אסור:

הגהות מהר"ר לנדא
א) תוד"ה (מעבר לדף) בנקדש וכו' אלילו עבלו מים לנסוף יסכור לאסר לאוסרו מוסר. ר"ב פי' דאיסור משום יסמר דאסור לאוסרו מוסר כמו שמפיר בזה לעמן דלא אמריק חצ"ע כך היה מתיר גם אותה פפיכה ופיין לקמן קה ע"ח רב וכ"מ ור' יוחנן וכו' ופיין בע"ז עב ע"ב ובשמ' ד"ס הקשה וכו' וה"ק:

נקמן קה: מעמות כנ.

[נגמים פפי] נדה מב ע"ב

[פסחים כנ:]

לעיל פפ:

נ"ז בס: מיר מעב:

עיין רש"ל ורש"ל

[לעיל ל: לקמן קב.]

פסחים כנ.

רבינו גרשום

אפי' לא קדם וסילקו כלומר אפי' לא קדם וסילקו אם אינו נותן טעם בתחילה וברוטב הוה מין ומינו ודבר אחר דרוטב וזה דבר אחר ושאינו מינו רבה עליו כלומר אם אינו נותן טעם ברוטב: וסבר ר' יהודה איסור חל על איסור כלומר איסור (טומאה) [גיד] חל על איסור (גיד) [טומאה] כלומר שמתחילה נאסר גיד הנשה ולבסוף נאסרה להם בסיני בהמה טמאה ואחר איסור בהמה טמאה חל על איסור גידי דיקא נמי דקתני והלא מבני יעקב נאסר גיד הנשה כו' כלומר דמשום דאיסורו נוהג בבני נח חייל ואאיסור טומאה: